

ALMANACH

2003

„ ... jsem tady a jsem tady doma ...“

Almanach mladé tvorby

mnohdy prvních literárních pokusů
studentů Pekařova gymnázia v Mladé Boleslavi

Matematika

Lenka Suchomelová

Matematika, deset písmen vyvolávajících mé nejhorší asociace.
Matematika, čas v podobě hlemýždě.
Matematika, temná jako noc, kdy na východě svítá se zvoněním.
Matematika, bolestná rána, co se třikrát týdně rozšklebuje.
Matematika, žebřák bušící na bránu mého vědění zavřenou na petlici.
Matematika, závaží zatěžující 1461 dní mého studia.
Matematika, noční můra s nápisem: "Čtvrtletní kompozice".
Matematika, utopit ji v krabici jako kotě!
Matematika, špatně našminkovaná nuda.
Matematika, obsáhne celou nekonečnost vesmíru, samotu a nicotnost.
Matematika, bílá křída na tmavé látce.
Matematika, dám život za zvuk zvonku.
Matematika, má španělská vesnice.
Matematika, mnou nedocenená jak básníci zatracení svou dobou.
Matematika, taky bych ji zatratila...

Sen

Lenka Kerdová

Život je jen zvláštní sen,
občas jím bývám unešen.
Unešen do oblaků vysněné krásy,
kde slýchám vzácné hlasy,
hlasy známé, hlasy nové,
hlasy krásné, hlasy snové.

Život je ale zvláštní sen,
často jím bývám překvapen.
Překvapen štěstím, překvapen zkázkou,
někdy mým krokům démoni vládou.
Démoni chtiví, démoni nevěrní,
démoni zrádní, démoni prolhaní.

Život je skutečně zvláštní sen,
někdy jím bývám i pohoršen.
Pohoršen lidmi, pohoršen sebou,
těžko říct, kam mě osudy svedou.
Osudy tmavé, osudy nejisté,
osudy mé, osudy nešťastné.

Občas se sám sebe ptám,
co když život není jen zvláštní sen?
Nerad bych byl dnešní realitou zaskočen,
život, to jsou přece slzy štěstí, slzy smutku,
bolesti a nářky, ale také spousta životů plných
lásky.

Sen o krásnu

Lucie Páchová

Tajemné tóny dávných kmenů,
jak přízraky k nám kráčí z nebe,
hřejí tvou duši, hřejí tebe...
Stovky tónů jak déšť se snáší
na tvoji duši jak vyschlou zem,
to kouzlo se s tebou k nebi vznáší
a oni volají, volají nás sem.
Sem na místo dávných poutí,
kde panuje ten zvláštní sen,
sen o zlobě, co pomalu se hroutí,
o zlobě, ze které už zbyl jen ten sen.

Byl jeden dědeček z Boleslavi ...

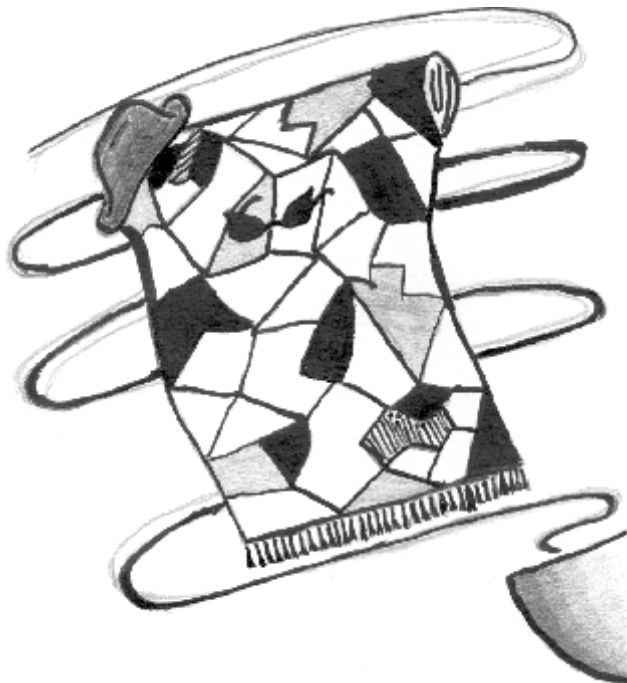
Lucie Páchová

Byl jeden dědeček z Boleslavi
Měl jeden klobouk a dvě hlavy
Jedna hlava přebývá
A to milé nebývá
Pro toho dědečka z Boleslavi

Byla jedna tetka z Chile
Nosila půl metru tlusté brýle
Dohlédla s nimi až na měsíc
Jinak neviděla vůbec nic
Ta brýlatá tetka z Chile

Byl jeden bratranec z Liberce
Ten měl dva létající koberce
Na cestu tam i zpět
Dřív než by řekl pět
Ten bláznivý bratranec z Liberce

Byl jeden strýček z Hrádku
Měl pěkně šlechtěnou bradku
Nosil ji na velké natáče
Aby ji nemáchal v omáčce
Ten chytrý strýček z Hrádku.

Na křídlech

Lucie Páchová

Krouží mi nad hlavou krouží
Kam letíš?
Střežím tě v zrcadle louží
Ty mě nevidíš?

Nebi opisuješ velké kruhy
Jako bys bloudil oblohou
Hledáš snad štěstí na konci duhy?
Proč moje křídla pomoci ti
nemohou?

Nemohou
Létají jen v mé představě
Nemohou
Já vzlétla bych k tobě bezhlavě

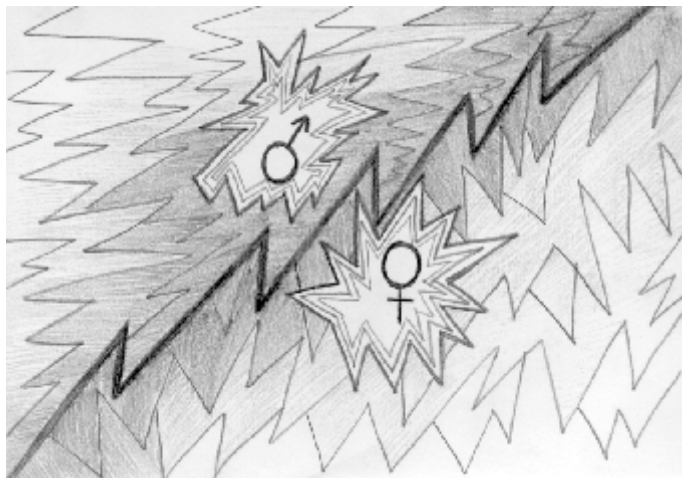
Kam letíš? Vem mě s sebou!
Proč je mi tvůj um cizí?
Odletět tak daleko s tebou?
Ptáčku!
Mizí...

Muž

Kristýna Sovová

Muž s hrudí vyždářeného lesa
Muž s hlavou vykotlaného dubu
třímající pochodeň lidského vědění
Muž, slabá kompozice těla
bijící se za nedocenitelnost svého ducha
Muž s černým chmýřím obalujícím lysé temeno
Muž, pyšníci se peřím pečeného kuřete
Muž, návštěvník ze Země OZ
Muž, testosteron na entou
Muž, zbloudilý dinosaur dnešní doby
Muž, zásuvka bez proudu
Muž, rytíř bez hlavy
Muž, lehkomyšlná hříčka přírody
Muž a jeho nelogická logika
Muž, tragédie Shakespearova
Muž? už huš

Exkurze do Prahy

Kristýna Vališková

Tento den byl nádherný, našim srdcím drahý
vyjeli jsme za úsvitu do matičky Prahy.

Kdo se chtěl něco dozvědět, poslouchal a rád,
profesor Herčík dokázal hned, co všechno lze znát.

Zhlédli jsme Loretánské náměstí a jeho krásné kouzlo
- třeba i tudy jde cesta ke štěstí, jež do úsměvu
vklouzlo.

Hradčany a zástup stráží,
jež hlavu pana Klause stráží,
chlubily se krásou svojí, která za uznání stojí.

Nerudova ulice a U Dvou slunců dům
nese hrdost velice za bohémův um.

Znalostí, jež chybí nám
bylo tak velmi mnoho,
že ač snahu jako student mám,
pamatují si jen málo z toho.

Karlův most se svými třemi věžemi
ukázal nám všem
že člověk jako host tady na zemi
se umí i krásně zapsat sem.

I veledílo mistra Hanuše
promluví člověku do duše,
když před Orlojem stojí,
jež svou dokonalostí odzbrojí.
Ještě spoustu krásných míst
toto město skýtá,
kde si může být člověk jist,
že ho historie vítá.

Bohužel čas pokročil
a já už měla jiné cíle
mohlo všechno trvat "dýl"
všechno to srdci milé...

S tebou

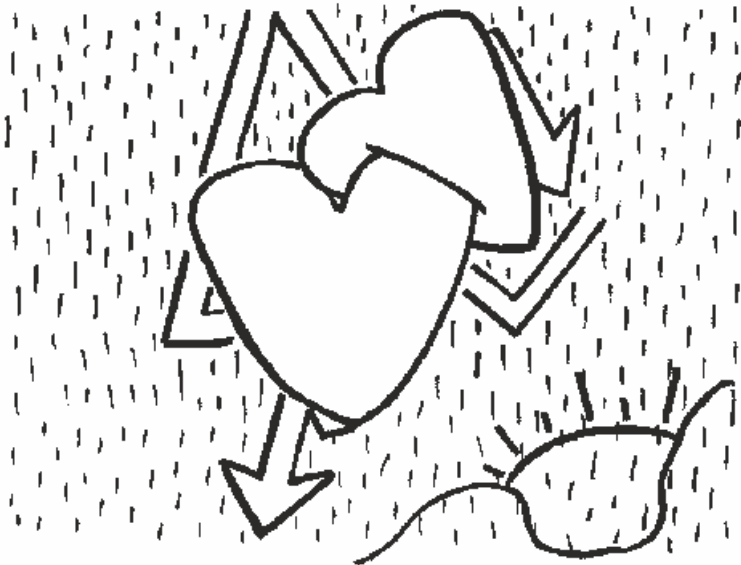
Vorlová Vladimíra

Jako je loďka připoutána k molu,
tak je mé srdce spojeno s tvým.
Jako vítr a vzduch budeme spolu,
budeme spolu navěky, já to vím.

Však i láska je někdy prokletí.
Umí žít a vládnout v každém století.
Je potravou dychtivých básníků,
je leskem černočerných vraníků.

Ale ty jsi, a to pro mě znamená hodně,
jako vlny moře chránící perly na dně.
Jsi slaná krůpěj mojí slzy,
jsi svítání, co začalo příliš brzy.

Jsi, a to pro mě znamená milovat,
jen jednoho mít navždy rád a nezklamat.

Život

Vorlová Vladimíra

Každý život je jeden uzavřený obvod.

Je to něco jako labyrintu východ.

Ač hledáš, nikdy jej nenajdeš
a branou záchrany tudíž neprojdeš.

Však možná, že tvá duše odejde.

Možná, že už na tom ani nesejde.

Pak na té nekonečně dlouhé cestě,
v tom největším prázdném městě,

sice možná necháš život,

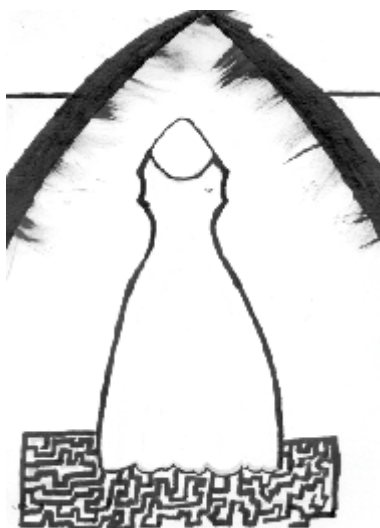
však tvá duše - plná jistot

ví, že ona žije dál.

Labyrint se změní v sál

a ona bude v modré róbě

rozdávat lásku všem... i tobě.

Kdo jsem?

Pavλίna Bečanová

Jsem víla zrozená z duše vlny,
mé oči jsou mořské soli plny,
v mých uších teskně mušle šumí,
hrdlo v písku pěti umí.

Jsem princezna zrozená z květů vůní,
mým bušícím srdcem leknín v hluboké
tůni,
mým vlasem zlatý žita klas,
mám stébla trávy místo řas.

Jsem divoženka z bažin a lesů,
já královna v močálech plesů,
mé vlásky větvemi rozčesány,
bosé nožky trny pobodány.

Lidé zapomněli, co je štěstí

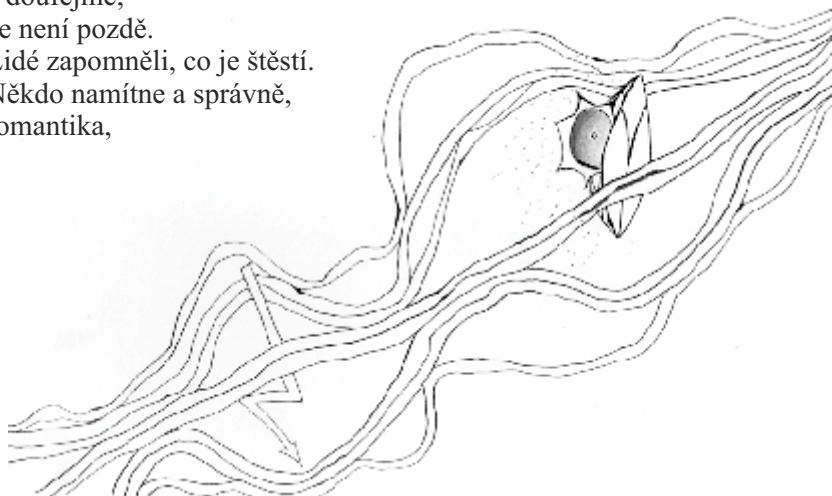
David Horák - první básně (únor 2003)

Řeknu vám, je to stejně škaredá věc
dívat se na ten dnešní svět.
Civilizace ? ... temný les!
Povím vám, kde je zakopanej pes.
Ten náš dnešní "dokonalý" svět
je jeden velkej shnilej květ.
Moc, sláva a peníze,
to teď hraje prim.
Zdraví a láska
Rozplývá se jako šedý dým.
Lidé zapomněli, co je štěstí.

Proto píší tyhle řádky,
aby lidé
ohlídli se zpátky.
Nechme toho hašteření
pro krásu či poblouznění.
Raději pojd'me všichni lidi
spolu hledat naše viny.
Pojd'me pátrat hezky svorně
a doufejme,
že není pozdě.
Lidé zapomněli, co je štěstí.
Někdo namítne a správně,
romantika,

že je pro mě.
Ano, lidé draží,
já jsem snílek opravdový.
Však to také jediná je možnost
jak přežít tuhle všední hrůznost.
Jedině až překypovat budem fantazií
teprve se věci změní.
V co věřit budem,
tím se stanem.

A pak možná, malí lidé,
spatříme i šťastné chvíle.

Musím se smát

David Horák

Musím se smát
protože slzy jsou moc drahé.
Musím se smát
protože tak je to správné.

Ted' lidé smíchem přesycení
nevědí co vlastně chtějí.
Ted' modní je mít usměvavou tvář
a pravé city házet pod polštář.

A tak všichni aniž vědí
role bláznů přebírají.

Prosím, omluvte mé roztřesené písmo
klepe se mi ruka
vždyť v duši nemám jasno.

Chci brečet
ale směju se dál.

Musím se smát
protože slzy jsou moc drahé.
Musím se smát
protože tak je to správné.

Je těžké neplout v proudu řeky
jež pohlcuje národy a umlčuje věky.
Je těžké postavit se celé Zemi
která nehledí si pod nohy, ale míří k
nebi.

Však co zmůže jeden mravenec
proti hejnu kobylek.
Musím se smát
protože slzy nejsou povolené..
Musím se smát
protože smích chyby zamlžuje.

Stojím tu jediný
na vahách s osudem
čekám zda zvítězí
krása nad rozumem.

Stojím a přemýšlím
co stane se dál
zda uslyším smích
či konečně pláč.

Už nebudu se smát
třebaže slzy jsou moc drahé!
Už nebudu se smát
třebaže Vám se to zdá správné!

Snad lidé někdy ve vesmíru
kam oči své ted' obrací
uvidí nápis někde v skrytu
jenž se zvolna otáčí.

"Ať pravý neumělý smích
vydrží i pro další
ať nestane se všedností."

Epilog.
Možná jsem sám v tom pláči
zakázaném
však lepší než být šaškem na duši
počmáraném.

Návštěva

Alžběta Plevová

Stříbrný klíč se do dírky sune,
zavřené dveře tiše odmyká,
za kliku kdosi zlehounka bere,
otvírá, tichý je, nedutá.

Světlo! Snad slunce?
Pokoj se zalil zlatou září,
děravé ruce kryjí oči,
chvillemi zdá se, že zem se s ním točí,
však proti záři ani celé dlaně nestačí.

Vzduch je provoněn neznámou vůní.
Hebké okvěti čerstvých květin
proniká mezi prsty.
Škoda jen, že oči nevidí,
zůstaly zavřeny jako perly na mořskén
dně.
Lepší je pro ně teď chvíle temná,
než celý věk do tmy zahalený.

Zraky zakryty,
nevadí, i ústy se dá vnímat.
Odkrývat tajemno zvláštního okolí,
jemné laskání na rtech,
povšimne si, nemůže splývat.

Jen otevřít ústa a zakusit nové...
Na jazyku sladká kapka,
jemný krém se v ústech rozplývá.
Jaká to je cizí chuť? Kdo mi na ni
recept dá?

Šestý smysl zůstává němý,
není žádného podnětu z vnějšku.
Kam se ztratil, kam se poděl?
Chybí mi! Vrábí se? Kdo to ví?

Chci přeci slyšet!
Jak si ptáci povídají,
tanec stromů v lehkém vánku,
ozvěnu vlastního hlasu!

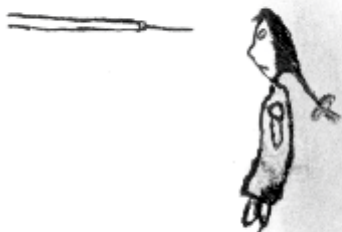
Neslyším sebe, neslyším tebe.
Uslyším Boha,
až zavolá z nebe?

Absurdní

Michaela Stránská

Je pondělí
Opakovaný začátek
Z nebe to svítí a kapičkuje
A na chodníku mužík oranžový
náruživě napichuje
Má dnes pravda vydařený úlovek
Panenku napíchl skrz hlavu za cůpek
A lidi okolo si klidně dál vykračují
A panenky cůpkaté na chodník odhazují

Oči

Veronika Hložková

Potkaly oči světlo jedenkrát
V čas půlnočních těch chvil.
V tom světle začal plamen lásky plát,
Ten oči oslepil.

Oči teď bloudí šerým stínem,
Kdy v nich se občas zachvěje.
Pod modrým nebe baldachýnem
Hledají jiskru naděje.

Marně se volat světlo snaží,
Zdvihají smutně obočí.
Však to se studem neodváží
Pohlédnout očím do očí...

Tvoje je moje

Veronika Hložková

Moje ruka - ta je Tvoje.
Moje vlasy - ty jsou Tvoje.
Ale víš ,co nejhorší je?
Že i ta duše i to srdce,
Ty jsou jako moje ruce
Zase jenom Tvoje...

Zničení chrámu

Petra Kotková

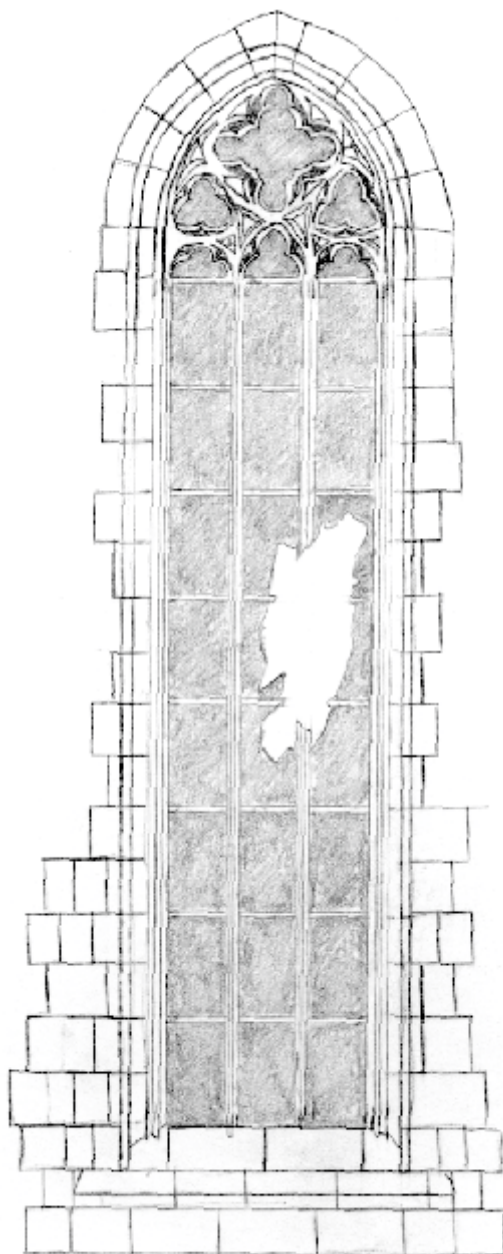
Vidím
ulici
jepici
rojnici
uprostřed
pokoje
bez boje
náboje
svišťící

Tiché
varhany
bez hany
prodány

Světlo
zhasili
víno
vypili
duše
spojili

Zamyká
bránu
k ránu

Čas
běží
sněží
z věží
kněží
leží
v kaluži
krve

Nový věk

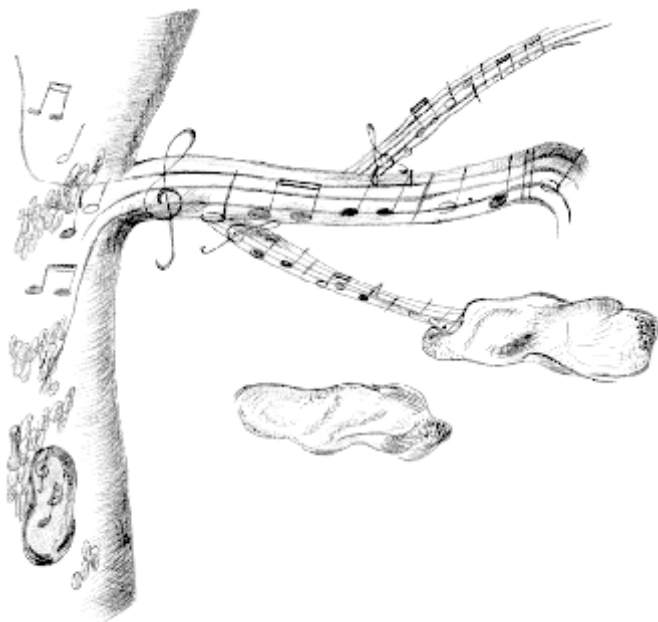
Petra Kotková

Pár tónů banální melodie
zahrál jsi mi na žebra
a potom živoucí bystřinu
přeměnil v ropný vrt

Smích kolemjdoucích
krájí iluze
diamantovým ostřím
kontrast bolí
táhne mě do nebe

Klaksóny nákladáků
jsou výsměchem
trilkům ptáků
odvracím hlavu
taky padám z větve
A tak už stejně
jako ty

si musíš
každý den
vyrýt žiletkou
do tváře
poznání rána
tak i já
nastavuju tělo ranám
abych věděla
že žiju

Sebevražda

Petra Kotková

Spáchat sebevraždu na papíře
je lepší než si ukvapeně život brát
neproviníš se přitom proti víře
ani dopis na rozloučenou nemusíš psát

Lod' svou do přístavu
zvolna necháš plout
odevzdaně počkáš
na poslední soud

A hloupí lidé nebudou tě soudit
"Slyšela jste to? Byl tak mlád."

Neupřímné slzy
neskanou na tvůj hrob
blízcí nebudou muset přijímat
kondolence
a svou matku z nebe nespátříš
jak tence
vzlyká a utěšuje ji snob

Burza

Petra Kotková

Poučila mě kráska
že láska
je volným trhem investic

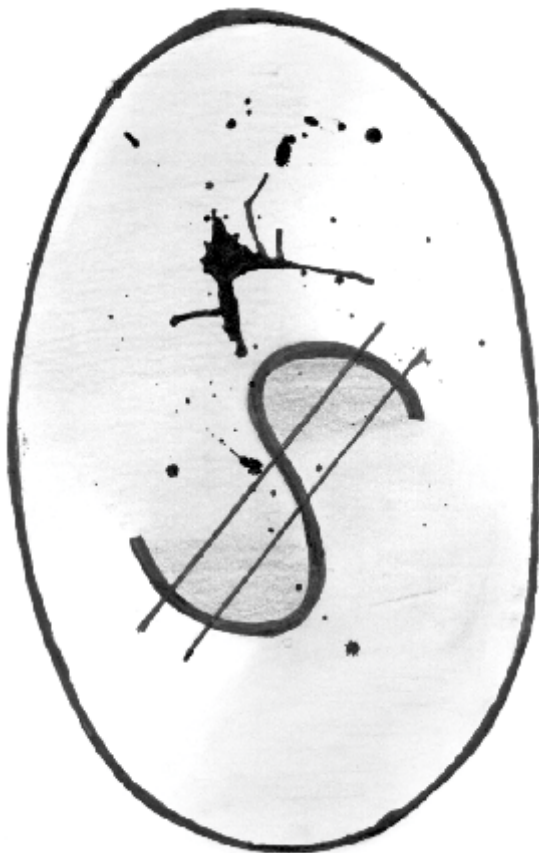
Za novou karoserii
čtyři noci s Helenou
dvakrát noční
máš to tu hezký

Na lavičce v parku
na sametovém letišti
deset deka vlašáku
čtvrt kila kaviáru

Úročíš nulu
kámo
proč ji pak hledáš
ráno?

Na zrcadle
nápís
nemělo to cenu
chci od života víc

Asi má pravdu
nedal jsem jí nic

Poušť (úryvek)

Josef Lhotský

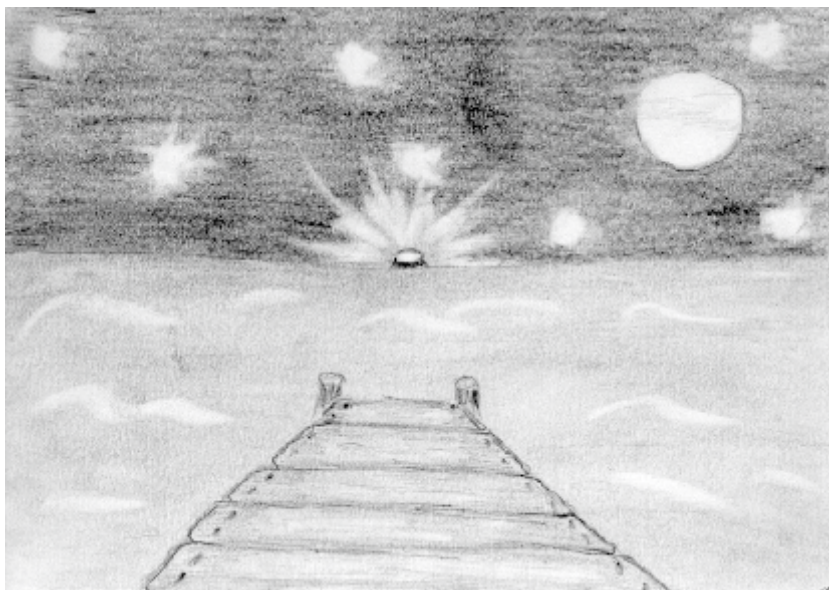
Náhle však, zcela znenadáni,
probleskl zešerelou plání
naposled jako varování
červený posel umírání.

Problesklo světlo. Záře, blik,
v další už potom okamžik
zemřel den, a v tu krátkou
dobu
zmizelo slunce v temném
hrobu.

Rubín už zhasl - dokonáno.
Vrátí se sem až příští ráno.
Krasohled v dálce nad
obzorem
propustil barvy, řekl sbohem.

Sluneční jakmile drahokam
zašel tam dolů, Bůh ví kam,
jeden šedý stín za druhým
rozplynuly se jako dým.

Jen v dáli, coby rozloučení
nebo snad příslib navrácení
růžovomodrá stuha říká,
kde nebe bránu uzamyká.

Poušť (úryvek)

Josef Lhotský

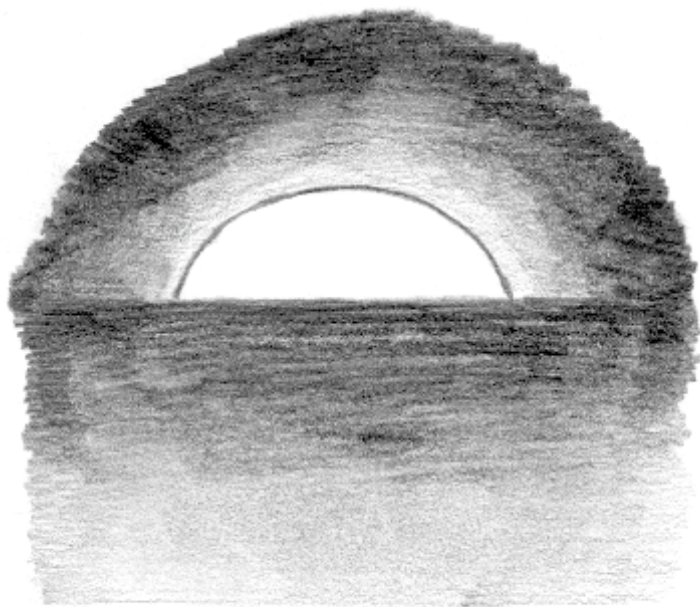
Střípečky poznání, útržky zapomnění,
zrcadla budoucna, i toho co už není
či dýmání snad plnou náruč kdosi vzal
a černé moře jimi štědře posypal.

Barevným perlám snad a snad plamenům
svíček
tisíců maličkých i větších lucerniček
kdosi teď konečně svůj souhlas dal,
mnoho jich rozsvítil, jiné jen rozblikal.

Jak náhle jiné, všechno tajemnější je tu,
když jiskry z ohňostroje pozdravů těch světů
sklouznou jak milá Mléčné dráze z náručí
a v tichý šepot celou zemi zvolna umlčí.

V stříbrných prstýncích je pravda, nikdy lež.
Uvidíš vždy jen to, co vlastně spatřit chceš
a bledé hvězdy jako dřív, i teď
ti nezůstanou dlužny odpověď.

Země tu usíná a jako světla věží
vesmírných majáků ji všechny hvězdy střeží
a dole vítr na pozdrav jim směle mává
a rukou studenou oblaka načechrává.

Poušť (úryvek)

Josef Lhotský

Soumrak, ten odevěký most
co večer vyprovází minulost,
odvedl práci svou pro dnešní den
- přivedl noc a dal ji zemi v plen.

Noc, paní nebyvalé krásy,
rozhodila své černé vlasy
- hvězdy jsou lesklé spony asi
a řídká oblaka možná řasy.

Noc, paní nebyvalé krásy,
umlčela již všechny hlasy.
Polibek její - šepot vánku -
rozsévá všude kouzlo spánku.

Noc, paní nebyvalé krásy,
ženicha právě namlouvá si
a měsíc svojí krásné dámě
nabídl opět zlaté rámě.

Noc, paní nebyvalé krásy,
před mužem svým šat vysvléká si
a občas sponu z vlasů pouští,
tak končí soumrak. Tady, v poušti.

Ano? Ne!

Z posledních sil, však přesto zvedni zrak!
Bolest ti říká: Ano, je to tak.
Z bláta se vstává pomaleji než
do něj předtím sražen upadneš.

Svět zrůžověl

Josef Lhotský

Lehoučký vánek zcela bez zábran
teď místo mě a možná, že i v
právu,
jí rozhazuje vlasy do všech stran,
hladí je stejně jako letní trávu.

Vodopád květin, stejně jako vlasů
se třepe na pozadí z šeríku
a kolem stromů i jejího pasu
se vznáší svěží vůně větříku.

Příjemný smích se ztrácí v

cvrlikání
a bzukot hmyzu jako ozvěna
listovým keřů padá bez ustání,
svět zrůžověl. Odkud ta proměna?

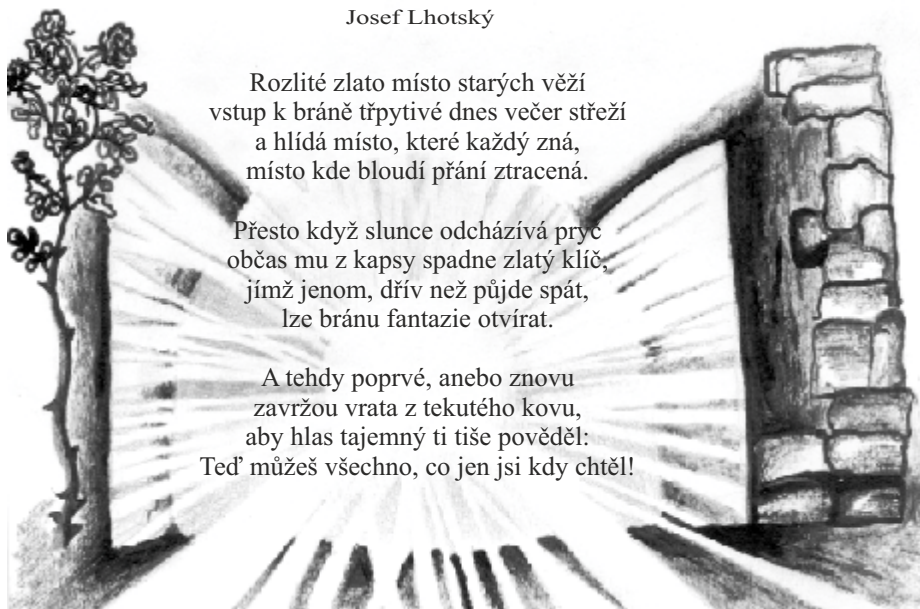
Když slunce zapadá

Josef Lhotský

Rozlité zlato místo starých věží
vstup k bráně třpytivé dnes večer střeží
a hlídá místo, které každý zná,
místo kde bloudí přání ztracená.

Přesto když slunce odchází pryč
občas mu z kapsy spadne zlatý klíč,
jímž jenom, dřív než půjde spát,
lze bránu fantazie otvírat.

A tehdy poprvé, anebo znovu
zavržou vrata z tekutého kovu,
aby hlas tajemný ti tiše pověděl:
Teď můžeš všechno, co jen jsi kdy chtěl!

Starče ...

Josef Lhotský

Čas dávno vzdal, už ho to nebaví,
stříbrným perem psátí roky na tvou tvář,
užil si přitom příliš málo zábavy,
tak počty dodržuje už jen kalendář.

Čas dávno na tebe už taktně rezignoval,
můžeš si k tomu klidně blahopřát,
odkráčet tiše, rukavice kamsi schoval,
s rukama nad hlavou tě v ringu nechal stát.

Čas - je slovo velmi mnohoznačné
a ty teď dobře víš, co vlastně znamená,
vždy něco skončí a naopak začne,
jen čas vyléčí křídla zlomená.

Rozkvetlé louky provoněné travou,
a svěží vítr brodící se po polích,
zvírátka ženoucí se všude za potravou
- ozval se jara rozpustilý smích.

A potom - jako zázrak nad zázraky
přichází léto, kraj zkrásní ještě víc,
vysoké slunce udolává bílé mraky,
obilí zlátne, kývajíc hlavou nebi vstříc.

A opět kdosi mávl proutkem kouzelným,
horkost se vytratila z barev podzimu
a nad krajinu z ohňů stoupá dým
a tančí s větrem nad poli ozimu.

Pak prosta varování přišla poslední
i paní zima, s tváří nevinnou.
Krajinu přikryla, a potom spolu s ní
usnula pod obrovskou bílou peřinou.

Utekł rok; a uteklo jich takto mnoho
a každý něco dal a něco vzal,
lámat si nad tím hlavu? A co z toho?
Moudrý je ten, kdo z pěkného se
radoval.

Ať člověk má anebo nemá pod čepicí,
ty dávno víš, co žádný z nás,
že dlouhá léta nejlepší jsou učebnicí,
nejlepším učitelem potom čas.

Svítání

Josef Lhotský

Růžové stíny přeletěly náhle krajinou
a černá šed' se bez odporu vzdala svítání.
A v dálce zář nad tmavě modrou hladinou
poslední zbytky noci rychle zahání.

Pobřežní zeleň, ranní rosou osvěžená
se v lehkém vánku klátí ladně sem a tam
a hledí pláž, jež nyní zcela opuštěná
je mrtvě tichá - avšak to je pouhý klam.

Pomalu kráčíš mokrou travou stále vpřed,
až náhle krok tvůj zbrzdí písek studený
a přemýšlíš, kdy vlastně naposled,
ses cítil s celým světem smířený.

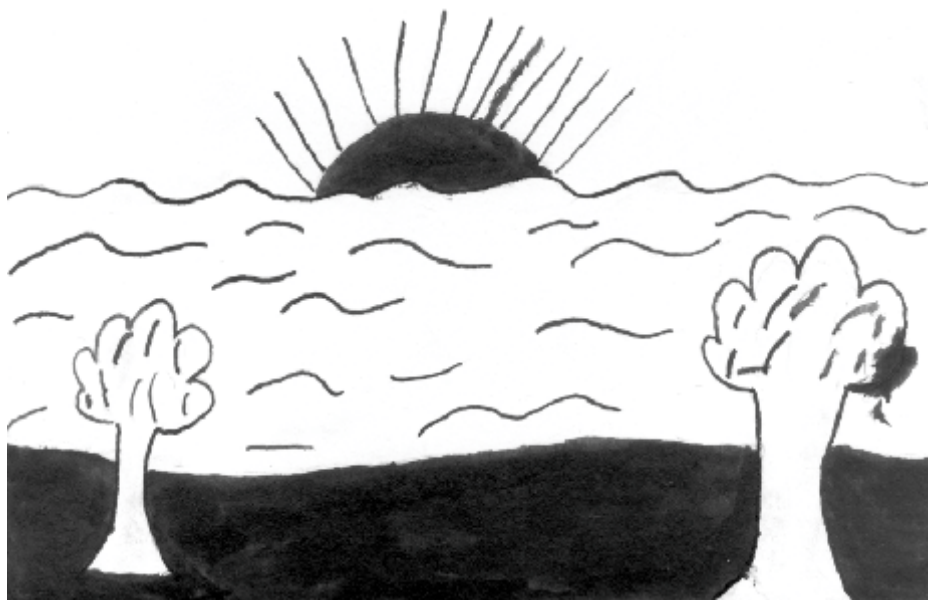
Jdeš dál a na světě teď není žádná síla,
která by vyrušila fantazii tvou,
která by chůzi tvou čímkoli zastavila,
teď život s přírodou tě mezi sebe zvou.

Pohlédni vzhůru, na tu fialovou záři
- toť další den, maličká kapka v oceánu
a další čárka ve škrtačím kalendáři,
kterou jsi měl, anebo neměl v plánu?

Poslechni hudbu, která hledí tvoji duši
a vysvobodí mysl z přemýšlení.
Jezerní voda, kterou slabý větřík ruší,
tak zpívá, když se mění ve vlnění.

Zhluboka dýchej, vlahý vzduch je všude k mání
a s vůní trávy, vody, lesů, obilnic.
Nasyčen klídem, který láká k rozjímání,
když vdechuješ ho lehce z plných plic.

Snad po sté anebo už po tisíci
jsi tu a obdivuješ vše, co vlastně znáš,
a přesto tyhle schůzky s mocnou kouzelnicí
jsou hrou, kterou vždy znovu rozdáváš.

Sen

Josef Lhotský

Zmizelo slunce a s ním unaven
odešel navždy také dnešní den.
A přišla noc a zemi dala šeru v plen,
a řekla "pojď!", a dala mi můj sen.

A já jsem šel a všecek překvapen
díval se na tu tajuplnou zem,
tak cizí, a přec známou lidem všem,
kde jsem byl stokrát, i když poprvé tu jsi.

Ač ústa mlčí, dere se z nich sten -
radost a údiv, či snad bolest jen?
Jak stádo hnané věrným pastýřem
bloudí má mysl vlastním dobrem, vlastním zlem.

Mlč!

Josef Lhotský

Mlč! To krátké slovo tiše zašeptané
společně s prstem, který tvoje ústa umlčel,
ti prozradilo, co se nyní stane
a bůh ví, proč ses náhle celý rozechvěl.

Ty oči, pro které bys stokrát umíral i žil,
jsou plné lásky, která odráží se z tvých.
Ten pohled na chvíli tě trochu vyděsil -
ten pohled, v kterém něha nahradila smích.

Ty rty, které bys tolik toužil znát,
pojednou ztichly, a ty náhle víš,
že svět se ztratil, nelze si víc přát,
ona, ony jsou stále blíž a blíž.

Jak hvězda, co ti spadla do náruče,
a přání - kdo by ještě jaká měl?

Tvé srdce prudce v odpověď jí tluče,
že teď máš všechno, co jen jsi kdy chtěl.

Tisíce

Josef Lhotský

Tisíce barev, vůní, záblesků a třpytů
jdou s tebou spát, vstávají za úsvitu,
cítíš je v noci, vidíš ve dne,
tvé smysly slábnou, pojem času bledne.

Tisíce přání, domněnek a otazníků,
tisíce možností, tisíce okamžiků,
sluneční svit a stříbro měsíce
a stovky představ, možná tisíce.

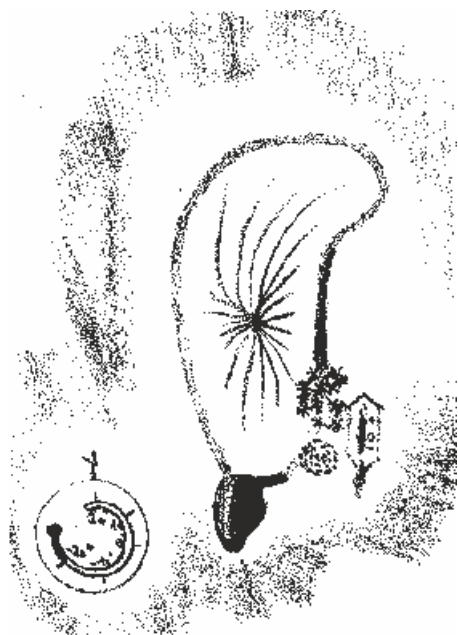
Tisíce obav, snů a starostí,
tisíce nevýhod, tisíce předností,
tisíce zklamání, tisíce radostí,
naprostá nevědomost, a tisíc znalostí.

Tisíce pout a volnost nekončící,
oheň a voda v sobě zápolící,
tisíce zákoutí na širé pláni,
a stovky rozhodnutí, stovky zaváhání.

Tisíce záhad a stovky odhalení,
tisíce nádherných, stovky zlých překvapení,
tisíce očí, tisíce oslepení,
tisíce tváří, jen jedno okouzlení.

Tisíce výher, když není oč hrát,
tisíce všeho - jen věčný protiklad
tisíce zvuků, a přesto ani hláska. Má jedno
jméno.

Ano. Je to láska.

Valčík

Josef Lhotský

Na křídlech rytíře, jenž náhle beze jména
snesl se z tónů posledního valčíku,
přilétl pocit, který neznáš, nenadálá změna,
která tě vyděsila tichem svého výkřiku.

Tvůj krok je rázně jistý, pevný jako skála
a je to div - vždyť soustředit ses zcela zapomněl,
v tvém srdci náhle jiskra nečekaně vzplála
a nechápeš už ani to, čemu jsi rozuměl.

Co změnilo se na ní? Nic. A přeci zdá se,
že vidíš víc, než tě kdy mohlo napadnout -
teprve nyní spatřil jsi ji v celé její kráse
záhadně krásnou, krásně záhadnou.

Nádherný úsměv její pálí tě i zebe,
celé to vypadá jak nějaké spiknutí.
Kdo za tím stojí ale, peklo nebo nebe?
Rád věděl bys, co může za tvé vzplanutí.

Zkoumáš to teplo, které zalilo tě od hlavy až k patě,
zkoumáš tu změnu, která přišla jako blesk.
Ta dívka před tebou se celá utopila v zlatě
a tebe oslnila její záře, třpyt a lesk.

Logicky o logice

Tu situaci známe bezesporu všichni. Řešíme nějaký problém, třeba si lámeme hlavu nad nějakým zapeklitým příkladem z matematiky, a ne a ne přijít na správné řešení. A s pravděpodobností blízkou jistotě se v takové chvíli najde vždy nějaký chytrák, který místo aby Vám poradil, Vám s úsměvem na tváři řekne: "To vyřešíš sám. Uvažuj logicky." S takovou radou ať si jde k šípku. Ještě se mi snad nikdy nestalo, abych něco vyřešil jen tak logicky. Dám příklad. Před nedávnou dobou (už je tomu asi dva roky) jsem počítal úlohu z fyziky. Zněla asi následovně: "Kámen o hmotnosti pěti kilogramů byl vržen do propasti hluboké devadesát metrů s počáteční rychlostí patnáct metrů za sekundu a se zrychlením o třetinu menším než gravitační zrychlení Země. Za jakou dobu a jak velkou rychlostí dopadne kámen na dno propasti." Jak vidíte sami - příklad jako stvořený pro logické uvažování. Zavrhl jsem tedy jakékoli vzorečky jakožto věc zcela zbytečnou a jal se logicky uvažovat. Násobil jsem všechno se vším, dělil, sčítal, odčítal, mocnil, odmocnil, dokonce jsem si celou situaci namaloval i s tou hlubokou propastí, a nic mě nenapadlo. Teprve, když jsem si v zápalu názornosti opatřil i ten pětikilový kámen, konečně jsem logicky pochopil, jaké má být správné řešení. Řekl jsem si, že přece nemůže existovat člověk, který by jen tak pro radost házel do díry, do níž pomalu ani nevidí, tak těžký šutr. Co kdyby tam dole někdo byl a ten kámen by mu spadnul na hlavu. Co potom? Tak nezodpovědný přece nikdo být nemůže. No, a když není nikdo, kdo by házel kameny do devadesáti metrové propasti, tak logicky vzato není potřeba počítat, za jak dlouho a jakou rychlostí by tam takový kámen dopadl. Jaké bylo potom moje překvapení, když jsem se ve výsledcích dočetl, že řešení existuje a že to jsou zcela konkrétní čísla. Od té chvíle já na logiku moc nedám. Čistě logicky se tedy dají řešit pouze problémy, které nám už od samého počátku připadají zcela logické. Vezměte si příklad z jednoho tiskového mluvčího dopravního výboru, který na otázku novinářů, na kterém místě má být plánovaná křižovatka číslo šest, odpověděl: „Nejsem si zcela jist, ale předpokládám, že je to někde mezi křižovatkami číslo pět a sedm.”

Michal Šíba

SEZNAM AUTORŮ

Lenka Suchomelová
4.A

Lenka Kerdová 5.O

Lucie Páchová 5.O

Kristýna Sovová 4.A

Kristýna Vališková 3.C

Vorlová Vladimíra
3.A.

Pavλίna Bečanová 4.E

David Horák 3.B

Alžběta Plevová 3.A

Michaela Stránská 4.E

Petra Kotková 3.E

Josef Lhotský 3.A

Michal Šíba 4.B

SEZNAM ILUSTRÁTORŮ

obal: Petr Vondrášek 8.P

Kateřina Schmiedtová

5.O

Jana Sobotová 4.O

Nela Knapová 3.O

Jan Špringl 2.A

Šárka Jílková 5.O

Ondřej Gilar 4.O

Jiřina Pekárková 3.O

Ota Kukral 4.O

Naďa Kuhnová 4.O

Jan Novotný 4.O

Zdena Havlová 4.O

Ivana Koldová 4.O

Petra Kubelková 8.P

Iveta Kohoutová 2.A

Martin Uher 3.O

Romana Pechová 4.O

Lenka Kerdová 5.O

Jana Semiánová 2.A

Tereza Müllerová 8.P

Klára Vacková 3.O

Jiří Flodрман 3.O

Michaela Krejčová 3.O

Michal Sedláček 3.O

Ondřej Šverma 4.O

Matěj Kurzweil 5.O

Studentská tvorba

Almanach mladé tvorby

3. ročník

Ilustrace: studenti výtvarného oddělení P. Hoška

Vydalo: Gymnázium Dr. Josefa Pekaře v Mladé Boleslavi
za finanční podpory MěÚ Mladá Boleslav
v roce 2003

Sazba: ing. Antonín Žďárský

Tisk: Tiskárna Čistá

2003